

CAO NGUYỄN BẮC PHẦN

Phần I – Phát Quà Học Sinh tỉnh Bắc Kạn và Cao Bằng

CHUẨN BỊ:

Chúng tôi vẫn thường giúp đỡ nhiều gia đình thật sự khó khăn qua chương trình học bổng khi đi khảo sát học sinh nghèo. Cuối năm 2012, nhận được nhiều tấm hình học sinh tiểu học và trung học thiếu áo ấm và thức ăn gửi đến từ hai em Ngô Thúy Hạnh và Lý Thị De, em De là một người dân tộc quê xưa ở Hà Giang, cả hai đang làm việc tại văn phòng từ thiện HSCV (Humanitarian Services for Children of Vietnam)– Hà Nội. Những tấm hình này cho chúng tôi quyết định thực hiện một chuyến cứu trợ tặng quà học sinh miền cao nguyên Bắc phần, đây là cơ hội để chúng tôi được chia sẻ và học hỏi thêm cuộc sống khó khăn của người dân ở đây. Khi đến đây chúng tôi hơi kinh ngạc vì những hình ảnh thiếu thốn và rách nát của các em đã biến mất, tôi hỏi quý Thầy Cô giáo và được biết học trò đã được nhắc nhở nhiều lần trong tuần qua là phải tắm rửa thật sạch, mặc áo quần đẹp nhất để đi nhận quà. .. bấm vào đây để xem hình ảnh học sinh nhiều khó khăn.

Eyes of Compassion Relief Organization. (EOCRO), nhiều năm qua, chưa có may mắn tìm ra được thiện nguyện viên tốt giúp các công việc từ thiện ở miền Bắc, vừa nảy sinh ý định đi phát quà miền núi, chúng tôi được anh Lê Phan ở Ottawa giúp đỡ. Anh đã giới thiệu đến chúng tôi những người bạn nhiệt tình và cùng chí hướng. Khởi đầu công việc chúng tôi được các em ở văn phòng HSCV báo cho biết anh Nguyễn Tất Kiên, đã hứa chở miễn phí tất cả hàng cứu trợ từ Hà Nội đến bất cứ địa điểm nào vùng cao nguyên Bắc phần. Chúng tôi được anh Công cùng Hạnh đi đặt mua chăn bông ở Hà Tây, được chị Phương Hương và các giáo viên hưu trí ở Huế mua hàng thanh lý chuyển ra Hà Nội.

Chúng tôi chọn các trường học miền núi tỉnh Cao Bằng, nơi có nhiều học sinh người dân tộc. Ba trường được chọn là trường Na Ca 195 học sinh, trường Na Don 220 học sinh, trường Bản Đồng 65 em, tổng cộng: 480 học sinh. Chúng tôi nhờ anh Phan Đăng Hoà, kiểm tra tuyến đường đến 3 địa điểm này xem liệu xe tải đưa hàng vào có thuận tiện không? Trong quá khứ, được biết có những tuyến đường xe không đến được, chúng tôi không thể di chuyển trên 1000 phần quà bằng đường bộ, nên đã chọn 8 trường, tập trung học sinh về hai địa điểm phát quà

ĐỊA ĐIỂM PHÁT QUÀ:

Địa điểm thứ nhất là xã Khang Ninh, huyện Ba Bể, tỉnh Bắc Kạn, tiếp giáp với Cao Bằng. Đây là xã nghèo, có tất cả 580 em học sinh cấp 1 và cấp 2. Ban đầu định phát cho 2 xã của huyện này là Phúc Lộc và Hà Hiệu, nhưng 2 xã này đã được phát quà trong dịp Tết. Chỉ có xã Khang Ninh là chưa nhận được quà Tết. Học sinh các trường trong xã sẽ tập trung tại một trường cấp 2 để nhận quà.

Địa điểm thứ 2 là xã Thành Công của huyện Nguyên Bình, tỉnh Cao Bằng, cách điểm phát quà thứ nhất 60 cây số. Toàn xã có ba trường cấp 1, một trường cấp 2 và một trường mẫu giáo. Chúng tôi tập trung học sinh đến trường cấp 2 để phát quà; học sinh mẫu giáo thì phụ huynh sẽ đi nhận quà thay nếu cần. Toàn bộ học sinh xã này có 473 em. Tổng số học sinh của 2 xã là 1053 em, chúng ta chuẩn bị trên 1100 phần quà để còn phát cho trẻ em nghèo khi gặp trên đường đi. Bao nhiêu học sinh chúng ta tặng bấy nhiêu quà, vì học sinh trong gia đình khá ở miền núi còn khổ hơn học sinh nghèo thành phố. Một số các em học tại tám trường này phải ở lại trường từ thứ 2 đến thứ 6 vì nhà xa cách trường trên cả chục cây số.

Chúng tôi muốn vào thăm những bản làng nghèo, xa khu dân cư đông đúc, đã đề nghị thuê xe thồ đi thăm các trường học và bản nghèo mà mình không đi xe lớn vào được. Nghe vậy các anh cho biết: *ở đó không có xe thồ*.

Chúng tôi lại đề nghị cho phụ huynh học sinh tiểu học nhận hàng thay thế cho các cháu vì phần quà rất nặng. Lời đề nghị của chúng tôi làm các anh phì cười, bảo rằng: *trẻ con miền cao nguyên, quen leo đồi trèo núi, và cùi củi trên vai, nên việc tự đưa quà về sẽ không có gì trở ngại cho các em*.

Được báo là nhà trường có nhã ý mời đoàn ở lại ăn cơm trưa sau khi phát xong địa điểm thứ nhất, chúng tôi xin từ chối vì không muốn làm phiền và bảo anh em là chúng ta nên tìm một quán ăn cơm trưa đơn giản rồi lên đường kéo trễ giờ hẹn. Anh Kiên bảo rằng ở trên núi làm gì có quán ăn, dân nghèo lắm mở quán cũng không có khách.

Ba lần bày tỏ suy nghĩ cho chúng tôi thấy mình thiếu nhiều kinh nghiệm nơi đây, những gì mình tưởng hoàn toàn khác xa sự thật, chuyến đi này sẽ là cơ hội cho chúng tôi học nhiều điều mới lạ.

Mỗi gói quà chúng ta tặng gồm nhiều loại áo quần cho mùa mát và mùa lạnh. Các gia đình miền núi thường có đồng con, nên quà của chúng ta không chỉ cho học sinh mà trong gia đình ai mặc vừa đều có thể dùng được.

QUÀ TẶNG:

Chúng ta không mua hàng sản xuất từ Trung Quốc, mỗi quà gồm có:

- ** 1 cái chăn (hàng Hà Tây) 75,000 Vnd
- ** Bộ đồ nỉ trẻ em (hàng Huế) 22,000 Vnd
- ** Áo len (hàng Đà Lạt) 18,000 Vnd
- ** Bộ áo quần lửng mùa hè (hàng Sài Gòn) 25,000 Vnd
- ** Áo khoác mùa đông (hàng Sài Gòn) 65, 000 Vnd
- ** Dép nhựa (hàng Sài Gòn) 12,000 Vnd
- ** Kẹo (do nhóm Bác Siêu ở Huế tặng)
- ** 1 gói quà mua hàng viện trợ từ nước ngoài, được gọi là hàng đồ bánh, đủ loại đủ kích cỡ, giá 40,000\$ đến 50,000\$ một phần quà, hàng mua được sắp xếp theo số lượng học sinh của mỗi xã.

Mỗi đợt phát quà ở các tỉnh khác nhau giúp chúng tôi hiểu được 1 chút về bản tánh người địa phương mỗi vùng. Tại hai địa điểm miền núi này, chúng tôi nhận thấy từ cô thầy giáo, các phụ huynh và đến học sinh đa số là người hiền từ chất phác, mọi hành động của họ rất chậm, mình gọi ai thì người đó đến nhận quà mà không tranh giành, chen lấn, hay đòi hỏi. Mặc dù phát số lượng đông người, nhưng mọi việc tiến hành trật tự, gọn gàng, nhanh chóng, các em học sinh ngoan hiền với khuôn mặt ngây thơ trông rất đáng yêu.

XUYỀN QUA CÁC TỈNH:

Chúng tôi khởi hành từ Hà Nội đi qua tỉnh Thái Nguyên, đến Bắc Cạn để phát quà tại địa điểm đầu tiên, qua Cao Bằng phát quà tại địa điểm thứ hai, và tiếp tục đi qua Hà Giang, Lào Cai, Lai Châu, Yên Bái, Phú Thọ, Vĩnh Phúc rồi trở về Hà Nội.

Chúng tôi được ngắm những thửa ruộng bậc thang đẹp như bức tranh. Tuy nhiên, nhìn sâu thì sau lưng những cảnh đẹp tuyệt vời và hùng vĩ của thiên nhiên là đời sống vô cùng cơ cực của người dân, tìm miếng ăn trên những dãy núi đá vôi cao ngất, thiếu đất thiếu nước. Địa thế hiểm trở, không có điều kiện sản xuất hoa màu là nguyên nhân đưa đến bữa ăn của họ chỉ có hạt bắp xay bẻ ăn với muối được gọi là món *mèn mén*.

TẶNG TIỀN MẶT:

Chuẩn bị cuộc hành trình đi bằng đường đèo xuyên qua những ngôi làng thưa dân, chúng tôi đổi sẵn vài chục triệu tiền Việt Nam thành tờ 100,000 vnd, 200,000 vnd hay 500,000 vnd, để tặng dễ dàng mà không phải chờ theo nhiều hàng hoá công kênh, đi được nhiều nơi. Chúng tôi được các anh căn dặn là chỉ tặng tiền cho những người phụ nữ để họ lo cho gia đình, tuyệt đối không tặng tiền cho đàn ông vì có tiền là họ đi uống rượu.

Chúng tôi tặng tiền những cụ già đi giữa đường đèo, cùi những bó củi lớn trên vai. Có những mẹ mỏi quá nhưng không lấy củi củi xuống mà tựa vào vách núi cho nhẹ bớt sức nặng, đứng nghỉ ngơi đôi phút trước khi tiếp tục cuộc hành trình.

Chúng tôi tặng tiền cho những người mẹ trẻ đang làm rẫy mà trên vai cùi con nhỏ, có đứa đang khóc, có đứa ngủ say dưới ánh nắng chói chang. Cách gieo ngô của các cô là trong hốc đá, chỉ có 1 nắm đất nhỏ, cô bỏ một nắm phân xanh, nhét vào đó 1 hạt bắp, xong rồi tưới lên đó 1 ít nước, cứ như vậy mà các cô túc tắc đi gieo cây nguyên cả đồi núi đá. Nhìn núi đá vôi cao ngất, thiếu đất, thiếu nước mà lại còn con nhỏ trên vai, chúng tôi ngẫm nghĩ không biết sự sống ở nơi này mỗi ngày diễn tiến như thế nào?

Có khi gặp những nhóm vài ba người phụ nữ đang làm rẫy, hay đang ngồi nghỉ mệt, chúng tôi đến gần thăm hỏi và tặng các chị một ít tiền, nếu tôi vẫy tay mời người nào thì người đó đến nhận, thấy tiền của một người lạ cho bạn mình như vậy mà các chị kia vẫn ngồi yên, chờ đến lúc tôi mời người thứ hai thì chỉ người thứ 2 đến nhận, rồi đến người thứ ba; lời nói và cử chỉ của các chị từ tốn, thật thà và chất phác, họ không biết

tranh giành nhau, họ nghèo lắm nhưng lòng tham thì ít', chúng tôi rất quý và mến bản chất hiền lương của họ.

LÀNG BẢN PHỐ:

Xe chúng tôi vào làng Bản Phố, ghé qua một trường tiểu học, xin phép các cô giáo cho vào thăm từng lớp. Ở mỗi lớp, chúng tôi xin thăm các em học sinh giỏi, và các em học sinh có hoàn cảnh bé tât tuyệt vọng hay khó khăn về kinh tế. Chúng tôi tặng mỗi em từ 300,000 VNĐ đến 500,000 VNĐ hay nhiều hơn tùy theo hoàn cảnh, và 1 cây viết đem theo từ Canada về do hai bạn Nguyễn Tâm và Duyên gửi về làm quà.

Qua phần giới thiệu những học sinh có hoàn cảnh bi đát, chúng tôi được gặp gỡ và ôm vào lòng những em bé bị mất mẹ do sự lừa gạt của người từ thành phố lên núi buôn người. Cô giáo kể rằng, khi các em bị mất mẹ thì đến lớp thường hay khóc nhiều ngày liên tục rất tội nghiệp, cha cũng khờ dại ra vì trong nhà vắng bóng người phụ nữ, có nhiều ông không chịu nổi đã kích đã lên núi ngồi uống rượu, trông ngóng vợ về, chờ hoài chờ mãi mà vợ không bao giờ trở lại. Những người phụ nữ này bị người lạ cho 1 số tiền nhỏ, chưa tới 500,000 VNĐ (25 USD), rủ về thành phố đi làm thuê kiếm tiền gửi lên nuôi gia đình, nhưng thật ra họ bán những người phụ nữ này qua Trung Quốc, tại đó có người bị đưa đi làm lao động nặng, làm "gái điếm", có người bị gửi đi mổ để bán những bộ phận trong cơ thể....

Đời sống kham khổ và nhiều khó khăn nơi đây làm sao nói cho hết lời, mọi sự trải nghiệm sau chuyến đi ghi sâu vào lòng chúng tôi. Điều đau lòng trong tôi là câu chuyện của những đứa con thơ mất mẹ, chồng mất vợ, như bầy chim lạc đàn. Tôi mở rộng vòng tay ôm các em vào lòng và hôn lên tóc lên trán các em. Tôi trút hết năng lượng yêu thương ấm áp trong lòng truyền qua từng em một, lòng tôi rung động và trên gương mặt của các em cũng hiện nét xúc động. Khi hôn lên những mái tóc rối thành lọn không được tắm gội, khi nhìn những bộ áo quần cũ mèm, rách rưới, như nhóp, ít khi được giặt đã làm tôi xót xa đau lòng.

THĂM HỒ BA BỂ:

Chúng tôi ghé Hồ Ba Bể ở Bắc Kạn vào buổi chiều, không gian thật rộng và có nhiều nắng, gió chiều mát mẽ như những ngày vào Xuân ở Canada. Từ xa, ánh nước lấp lánh dưới trời chiều làm cho khung cảnh nổi bật trong màu trời trong xanh của miền núi, những hàng cây, cái không khí trong lành thơm mùi rừng núi làm cho con người như có cảm giác đang đi vào cảnh thiên thai. Hồ Ba Bể là một hồ rộng chung quanh bao phủ bằng những dãy núi, nước trong vắt và êm đềm. Ở đây không như những nơi mà con người có thể tiếp cận dễ dàng, có lẽ chính vì vậy mà đường đèo còn rất vắng vẻ, thỉnh thoảng mới bắt gặp một chiếc xe qua vội trong trời chiều tĩnh mịch.

Chúng tôi đến bến, thuê ghe để dạo trên hồ. Ở đây có một văn phòng nhỏ, lo cho những người đến du lịch như chúng tôi. Ghe chạy qua những dãy đá, những núi xanh biếc, chúng tôi cảm nhận được cái không khí thanh bình, mênh mông của núi rừng, điệu nhạc thiêng liêng của trời đất như cất lên giữa cảnh nước non ngàn dặm, không gian như một nhà họa sĩ thiên tài, vung nét cọ những nét huyền hoặc của buổi trời chiều trên Hồ Ba Bể. Nhờ núi non cách trở nên ít người về đây tham quan, và có lẽ nhờ vậy mà hồ vẫn còn yên tĩnh và trong lành. Chúng tôi xuýt xoa với nét đáng yêu ở đây, ngồi thật lặng yên, nhìn phong cảnh của Hồ, giữ tâm cho yên tĩnh, nghe rõ tiếng nước reo bên mạn thuyền, bao nhiêu phiền não tục lụy như bong chốc tan biến, nhường lại cho sự an bình thật sâu. Nếu bạn tự hào là đã biết hết nét đẹp của Việt Nam và chưa một lần ghé qua Hồ Ba Bể, có lẽ bạn chưa thật sự biết hết nét đẹp của đất nước này.

MÈO VẠC:

Chúng tôi ghé thăm thung lũng Mèo Vạc ở tỉnh Bắc Giang, nghỉ lại đêm để hôm sau tiếp tục cuộc hành trình. Mèo Vạc là một huyện xa xôi gần biên giới, có cuộc sống êm đềm, có phố thị nhỏ với những buôn bán đơn sơ. Chỉ cần khoảng 2 tiếng đi bộ, bạn có thể đi hết thị trấn này. Buổi tối với gió chiều thật mát, chúng tôi ghé qua một quán đặc biệt để ăn cháo "Ấu Tẩu". Đây là loại cháo được nấu với củ Ấu Tẩu, một loại củ mà người dân ở đây rất tin tưởng có thể làm cho xương cốt chúng ta không bị mỗi một dù phải trải qua những chặn đường vất vả; nó đặc biệt vì đây là một củ cực độc, nếu ăn sống thì vô phương cứu chữa. Chúng tôi hơi ngại nhưng cũng muốn thử mặc dù không ai cảm thấy mỗi một sau một chuyến đường dài. Trước khi ăn, chúng tôi trao đổi với chủ quán và biết được bà chủ ở đây đã 3 lần vào bệnh viện cấp cứu vì thử cháo trước khi cho khách dùng. Đúng là khờ khạo khi thử những loại cháo độc đáo này. Cháo ngọt và mềm nhưng Ấu Tẩu rất đắng, ăn vào có hậu, vừa ăn vừa trò chuyện, tiếng cười vang vui vẻ trong thung lũng về đêm

Có thể xem cách làm cháo Ấu Tẩu ở đây:

<http://www.youtube.com/watch?v=VROByvZsi2k>

TRỞ VỀ HÀ NỘI:

Tổ chức HSCV và anh Phan Đăng Hoè tham gia tổ chức chuyến đi này là những người bạn đã làm việc với chúng tôi nhiều năm qua, chỉ có anh Nguyễn Tất Kiên, tự nguyện chuyển miễn phí tất cả các hàng hoá của chúng tôi lên trước, giữ trong kho của xã tại hai địa điểm này, là người mới. Để chuyển hàng, anh phải ra bãi (dành riêng cho xe tải lớn chạy xuyên tỉnh) nhận hàng cách xa thành phố Hà Nội, tự vật lộn xoay xở để bốc vác những kiện hàng khổng lồ, phải trên 3 người khiêng, lên xe hàng nhỏ của anh. Cũng vì chiếc xe chở hàng là loại nhỏ nên anh đã đưa hàng lên núi đến 5 chuyến mới hết trên 1000 phần quà; thật là một kỳ công. Sau khi đoàn phát xong địa điểm thứ nhất, tôi đã lên xe hàng của anh Kiên đi đến địa điểm thứ hai để nói chuyện và làm quen với anh, đó là lần đầu tiên chúng tôi gặp mặt. Anh Kiên hỏi tôi được bao nhiêu tuổi, tôi trả lời 53 tuổi, anh bảo: “trên 50 tuổi chị nên uống sâm”, nói xong anh bấm điện thoại di động để báo cho ai đó, anh *chỉ thị* người bên kia đầu dây với nội dung là đào sẵn cho anh 2 cây sâm. Rồi qua những lời thăm hỏi về gia đình của hai bên, tôi nói với anh là: “chồng của Diệu Liên không có những lạc thú như bao người đàn ông khác mà anh ấy chỉ có một yêu thích là sưu tầm tranh và tượng Phật”. Nghe vậy anh lại bấm nút di động và nói: “khúc gỗ tôi gửi anh, nhờ anh tạc cho tôi một pho tượng Phật”. Về đến Hà Nội chúng tôi mới biết anh chàng “lái xe tải nhỏ” chuyển hàng cứu trợ đợt này là một người quen biết rộng rãi và có đầu óc làm ăn lớn; hèn gì cứ bấm nút di động là anh giải quyết xong công việc. Đến Hà Nội chúng tôi được anh Kiên mời dùng cơm thân mật tại nhà hàng của gia đình anh để gặp một số thân hữu. Thân hữu được mời đến là giới văn nghệ sĩ gồm có: họa sĩ, điêu khắc gia, diễn viên và đạo diễn phim ảnh .. Các bạn anh đều là những người thích và đang tham gia các công tác từ thiện dưới nhiều hình thức khác nhau trong và ngoài nước. Cho nên, dù là lần đầu tiên gặp nhau, mà chúng tôi đã có những câu chuyện để chia sẻ rất tâm đắc, những nụ cười thân thiện và thông cảm trong công việc mà mỗi người đã tham dự. Trong buổi tiệc chị vợ anh Kiên tâm sự: “thời gian qua anh Kiên nhà em ngày nào cũng đi, đi từ sáng đến tối, khi về thì mặt mày bơ phờ, áo quần lem luốc, người tiều tụy, râu tóc thì dài ra, em nhìn mà xót cả ruột”. Thì ra anh ấy đã bỏ nhiều ngày liên tục để kịp chuyển hết hàng từ Hà Nội đưa lên Bắc Kạn và Cao Bằng. Chúng tôi hỏi anh: “vì sao nhiều hàng như vậy mà anh không thuê

xe đưa lên cho đỡ vất vả, xe nhỏ của anh làm sao chuyển cho hết số hàng lớn”. Vừa cười, mắt liếc cô vợ, anh bảo: “đâu ngờ Chị cho nhiều thế, đã hứa với chị là chị cho được bao nhiêu thì em sẽ chở lên hết bấy nhiêu, hứa rồi thì phải làm chứ, bà con cho được quà mà em chở không được sao” rồi anh lại cười.

Sau chuyến cứu trợ này chúng tôi mong muốn tiến hành chương trình hỗ trợ thức ăn cho các em học sinh miền núi phải ở lại cả tuần tại trường vì nhà cách xa trường từ 10 đến 20 cây số. Phương tiện di chuyển của các em là đi bộ, từng nhóm vài em đi xuyên qua các đường đèo và đường rừng. Mỗi chiều thứ 6 các em về thăm nhà, đem theo lương thực khô để ăn cho một tuần lễ và chiều Chủ Nhật trở lại trường. Thức ăn chính là món mèn mèn, tức là bắp (ngô) xay nhỏ nấu như cơm, ăn với muối. Có nhiều em gia đình không có lương thực cho các em mang theo, nên các em phải nghỉ học.

Chương trình hỗ trợ thức ăn này nhằm mục đích giúp học sinh nghèo tiếp tục đến trường, giúp nâng cao sức khỏe và dân trí cho tuổi thơ và tuổi vị thành niên vùng cao nguyên. Vì thấy họ và chúng ta đang sống trên cùng một thế giới nhưng sao điều kiện sống của đồng bào ở đây và của chúng ta hoàn toàn khác nhau. Với tâm từ bi mặc dù còn nhiều giới hạn, chúng tôi cũng mong mỗi làm được một chút gì đó để san sẻ sự thiếu thốn và thiếu may mắn của đồng bào vùng cao nguyên. Nhất là khi nghĩ đến bản chất thật thà của họ đã bị người xấu lường gạt để lại khổ đau cho gia đình và cho các con còn nhỏ dại. Nếu có ăn học có hiểu biết thì đời sống họ hy vọng sẽ khá hơn. Hình ảnh của các em học sinh lem luốc thiếu sự chăm sóc do mắt mẹ luôn thúc dục chúng tôi làm một điều gì đó cho thế giới bị quên lãng này.

Với sự kết hợp một số chương trình liên quan đến sức khỏe của học sinh mà chúng tôi sẽ tuần tự gửi đến quý vị trong nay mai, nên mọi đóng góp giúp việc chăm sóc sức khỏe cho học sinh / sinh viên xin gửi về quỹ Bếp Ăn.

Hoàn tất một chuyện đi dài thành công và như ý nguyện là do công lao của bạn bè, thân hữu mà tôi đã trình bày như trên. Chúng tôi không quên cảm ơn ông Chuck DeVet, người sáng lập tổ chức HSCV đã ủng hộ hết lòng ngay từ lúc ban đầu. Dĩ nhiên tất cả mọi công việc nếu không có sự đóng góp tịnh tài của quý ân nhân thì chuyện đi không thể thành sự thật.

Về đến Hà Nội sau chuyến đi dài, chuẩn bị vào Huế thăm gia đình thì nghe tin Mẹ anh Nguyễn Minh qua đời, tức là Mẹ chồng của tôi. Chúng tôi cấp tốc về nhà để lo tang lễ cho Mẹ. Mẹ chúng tôi đã 94 tuổi, cụ ra đi nhẹ nhàng, thanh tịnh, không bệnh hoạn đớn đau. Con cháu về đông đủ, tang lễ Mẹ tôi cử hành ấm cúng thân mật với sự thăm viếng và thăm hỏi của thân nhân và bạn bè gần xa. Đặc biệt mỗi ngày đều có quý tăng đoàn đến cầu nguyện cho Mẹ, và chia sẻ những lời chỉ giáo cho con cháu trong gia đình.

Tượng ngài Quan Thế Âm bằng gỗ Ngọc Am do anh Kiên và người bạn điêu khắc gia tên Phúc tặng đã được đặt lên bàn thờ tang lễ cho Mẹ chúng tôi, hương thơm của gỗ Ngọc Am tỏa ra như để phò trợ người quá cố về với cõi miên thường.

Chúng tôi kính gửi tặng đến quý vị hai câu kệ từ bức Thư pháp mà chùa Từ Hiếu, Diệu Trạm gửi về:

Tịnh Thủy trong bình từ trên tay Bồ Tát

Rót lên sa mạc thành biển xanh mông mênh

Tôn Nữ Diệu Liên - mùa Xuân 201